

Politolog Mirzajan: PEKING SE ROZHODL!

Čína se najednou přestala vyhýbat

nevyhnutelnému a maximálně zpřísňuje

zahraniční politiku!

- CZ24 News | 4. dubna 2023

ČÍNA: Gevorg Mirzajan, docent na finanční univerzitě, hovoří o známkách výrazného zpřísnění čínské zahraniční politiky a o tom, proč se Čína najednou přestala vyhýbat nevyhnutelnému.

Čína musí být připravena na válku, pokud začne. Během svého projevu před čínským parlamentem to prohlásil čínský prezident Si Ťin-pching. A doporučil svým generálům, aby „sebrali odvahu k boji“.

Zdálo by se, že v tomto prohlášení není nic senzačního. Spojené státy již označily Čínu za svého hlavního protivníka v boji o globální vedení.

Předseda Sboru náčelníků štábů USA Mark Milley řekl, že válka s Čínou se nezdá „nevyhnutelná“. Jinými slovy, je docela možná. A nejlepším způsobem, jak tomu zabránit, je připravit na ní Ameriku, to znamená zvýšit výdaje na armádu, vytvořit další kapacity na výrobu zbraní a tak dále.

Za přípravu na válku (o které Milley samozřejmě nic neřekl) lze navíc považovat i posilování protičínských aliancí ve východní Asii. S Japonskem (které se po nástupu SVO zcela začlenilo do americké zahraničněpolitické linie), s Jižní Koreou a samozřejmě s Tchaj-wanem, částí ČLR nekontrolovanou Pekingem, kterou mohou Spojené státy použít jako záminku pro formát války, kterou potřebují s Čínou, tedy obrannou válku zahájenou formálně „k ochraně tchajwanského lidu před Čínou“.

Ano, i sami Číňané chápou nevyhnutelnost války – není náhoda, že navyšují vojenský rozpočet, připravují nové protiletectvé kryty, vytvářejí struktury pro urychlenou mobilizaci obyvatelstva.

Tak v čem je pak senzace? Je to právě ve výzvě „sebrat odvahu“. Ale tato výzva by neměla být adresována generálům, ale čínským úředníkům a diplomatům. Ti, kteří donedávna hráli velmi nebezpečnou hru s perspektivou války.

Faktem je, že čínské vedení v posledních letech prosazuje ve vztazích se Spojenými státy velmi podivnou taktiku. Tato taktika spočívala v neustálém ustupování před americkým tlakem. V Latinské Americe, Africe, v sankčních válkách, kdekoliv se Spojené státy pokusily vyvinout tlak na Čínu, Peking neustále ustupoval, odmítal odpovídat na rány a eskalaci.

Samozřejmě, že někteří z ruské expertní komunity označují takové chování za moudrost. Jiní to považují za dlouhodobé plánování. Říkají, že čínské vedení chápe nevyhnutelnost střetu se Spojenými státy, ale dělají vše pro to, aby tento střet oddálili na maximální možnou dobu v budoucnu. Jen proto, aby vydělali více peněz na přístupu na americký trh. Jednoduše proto, že čas prý hraje pro Čínu, která posiluje a upevňuje své politické, ekonomické a vojenské schopnosti. V době, kdy Spojené státy utrácejí peníze, zdroje a politický kapitál, kdy Ameriku zmítají vnitropolitické rozpory, Čína hromadí síly a posiluje své strategické pozice.

Ano, možná je to moudrost. Tato strategie však měla dvě velmi závažná „ale“.

První „ale“ je v tom, že čínsko-americké vztahy nevisí ve vzduchoprázdnu. Chování Číny bedlivě sledují nejen obyvatelé Číny, ale i další země světa. Neutrální země, které dříve či později se budou muset rozhodnout, koho podpoří v čínsko-americkém konfliktu (který se v první polovině 21. století ve skutečnosti stane jedním z klíčových bodů globální politiky).

A tyto státy hodnotí nejen sílu hráčů, ale také odhodlání tuto sílu použít k ochraně zájmů svých i svých spojenců. Ve světových konfliktech je totiž důležité nejen množství zdrojů, které hráči mají, ale také připravenost politických představitelů tyto zdroje použít. A slabší, ale více odhodlaní hráči často předčí silné, ale neodhodlané, nebo nerozhodné. Jako tomu bylo například za války ve Vietnamu.

Číňané toto odhodlání a rozhodnost neprokázali.

Připomeňme, že čínské vedení dokonce ustoupilo v příběhu s Tchaj-wanem v létě 2022 (kdy tehdejší předsedkyně Sněmovny reprezentantů Nancy Pelosiová přiletěla na ostrov na oficiální návštěvu a Čína jí pohrozila, že ji zastaví – a nezastavila).

Třetí země se na to dívají a dochází k závěru, že pokud Čína ustoupila a neudělala nic ani v situaci zpochybňování suverenity nad svým ostrovem, kde je pak záruka, že neustoupí v případě jakýchkoli problémů u svých spojenců? Pro Čínu se „díky“ této pozici začala posilovat reputace nerozhodného, neseriózního hráče.

Druhým „ale“ byla situace kolem Ruska. Faktem je, že vítězství Ruska ve speciální vojenské operaci je pro Čínu nesmírně důležité. Jednoduše řečeno, od tohoto vítězství závisí, zda Čína dokáže odolat americkému tlaku a realizovat své ambice jako jedno z center multipolárního světa.

Porážka Ruska by minimálně vedla k oslabení a maximálně k dezintegraci Číny, protože se stane další obětí amerického tlaku a kromě toho ztratí ruský týl, surovinovou základnu a vojensko-politickou podporu.

Za této situace by se zdálo, že čínské společnosti měly vynaložit maximální úsilí, aby pomohly Rusku, podpořily ruskou ekonomiku a ruské ozbrojené síly v podmínkách sankcí.

Tedy jednat neméně aktivně než jejich íránští kolegové. Místo toho však čínské společnosti zaváhaly, neviděly žádný jasný signál od svého vedení o tom, že Peking je připraven vzdorovat vůli amerického ministerstva financí a chránit své společnosti před budoucími americkými sankcemi za každou cenu. Tento signál tam nebyl, což vedlo k dojmu, že Čína se ohýbá pod americkým tlakem a váhá v ukrajinské otázce. A navrhuje Moskvě urychlené ukončení toho, pro Peking nepohodlného, konfliktu.

Naštěstí se nyní přístup začal měnit. Čína si uvědomila, že ustupovat dál už není kam. Právě proto soudruh Si přijel do Moskvy s celým balíkem různých neveřejných návrhů na spolupráci. Právě proto nyní soudruh Si mluví o potřebě být odhodlaný postavit se Spojeným státům. Zejména právě proto čínské vedení zatím odmítá zavolat Bidenovi a Zelenskému. Víceméně to jsou důsledky jednání soudruha Si s Vladimírem Putinem.

Velmi bych si přál, aby tento přístup nebyl nějakým ojedinělým impulsem souvisejícím s tím, že Spojené státy tlak na Čínu přehnaly. Velmi bych si přál, aby to byl skutečný obrat v chování čínské zahraniční politiky. Aby se Čína stala nejen velkou ekonomickou velmocí, nejenom perspektivním prostředníkem při řešení regionálních konfliktů (například saúdsko-íránského), ale také politickým lídrem. Přinejmenším je to v zájmu jak Číny, tak i Ruska.

[ZDROJ](#)

Zpracoval: Janinna/Pokec24